

Kaybetmeden Özünü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Nisan 2015

Mahiyeti nedir ruhun,
Aslolan mı var olan mı
Nedir seyri ömrün
O girizgah mı yoksa devinimi mi
An ve an yol alırken.
Keyfini sürmek mi anın
Yoksa hapsolmek karanlığa
Karanlık denen ne ola ki,
Gecenin zifti mi
Yüreğin kiri mi...

Göz yummak kadar nankör ise döngü
Hak etmediğin tüm edimler iken
Harcı, kumu
Hanidir saklı iken mizacında
Varla yok arası ne çok duygu
Suretlerin yığılı mı
Ödenen bedeller mi durduk yerde
Hiç mi hiç hicap etmesen de
Anın, dünün izi
Vakur benliğin, o aç nefsin
Ne varsa istiflediği.

Erişimi ise sona
Baş koymuşsan bir kez o yola
İster muğlak ister ayan beyan
Hatta dönensen de yana yakıla
Sıradan bir muafiyetin
Gizil kimliği kadar kayıplarda iken ruhun
Umduğun değil de
Yetinmeyi bilmelisin
Ne varsa bulduğun,
O bariz sunumu ne ise kaderin
Oyalanmak belki de ardında kalan
Harcadığın her günün

Acısı tatlısı
Yine de yanına kar kalan.

Erişilmez o rabıtası belli ki
Kıvrılan o istikametin
Sona yaklaşırken adım adım
Uzaklardan sayıklanırken adın
Sessizce ve korunaklı o dünyanın
İçinde ne varsa sakladığın
Teslim etmeden ruhunu
Kaybetmeden özünü
Sakınmadan sözünü.